

USNESENÍ

Městský soud Brno rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. března 2020 samosoudcem JUDr. Liborem Hanušem, Ph.D.,

ve věci obžalovaného: **prim. MUDr. F. V.**, narozený xxxxx,
primář v PN Brno - Černovice,
trvale bytem xxxxx,

takto:

Podle § 223a odstavec 1 trestního řádu za použití § 307 odst. 1 trestního řádu **se podmíněně zastavuje trestní stíhání obžalovaného prim. MUDr. F. V.**, nar. xxxxx,

pro skutek spočívající v tom, že

ve dnech 21. února 2018 a 27. února 2018 při provádění primářské vizity, a následně ve dnech 2. března 2018 a 5. března 2018 při lékařské vizitě, nezjistil a nepřekontroloval chybně vedenou léčbu pacientky H. K., nar. xxxxx, lékem Afiten a nenařídil redukci dávky a okamžitou kontrolu pacientky internistou, v případě následné ordinace léku Klacid provedl u poškozené vizitu dne 7. března 2018, kdy potvrdil pokračování léčby tímto antibiotikem souběžně s dvojnásobnou dávkou přípravku Afiten, nezjistil riziko negativní interakce preparátů a léčbu Klacidem neukončil, nezjistil důkladný monitoring pacientky, přičemž povinností primáře je kontrolovat činnost podřízených a stav pacientů bez ohledu na to, zda o ně pečují lékaři, kteří mají specializovanou způsobilost, nebo ti, kteří ji nemají,

popsaným jednáním pak porušil ustanovení § 49 odst. 1 písm. a), písm. c) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, v platném znění,

poškozená H. K. dne 8. března 2018 v důsledku akutní otravy amlodipinem zemřela,

tedy, že jinému z nedbalosti způsobil smrt proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání a funkce,

v čemž je podanou obžalobou spatřováno spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku.

Podle § 307 odst. 3 trestního řádu **se obžalovanému stanoví zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání v trvání 24 (dvaceti čtyř) měsíců.**

Odůvodnění:

Na obžalovaného MUDr. F. V. napadla u Městského soudu v Brně obžaloba pro přečin usmrcení z nedbalosti dle ustanovení § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku.

V hlavním líčení se obžalovaný ke spáchání jednání popsaného v obžalobě v plném rozsahu (a bezvýhradně) doznal a výslovně prohlásil, že spáchal skutek, který mu obžaloba kladla za vinu, přičemž s (případným) postupem dle § 307 odst. 1 tr. řádu vyslovil souhlas. Obžalovaný rovněž vyjádřil lítost nad tím, že jeho pochybení vyplývající z titulu (absence řádného) výkonu primářské

funkce vedlo k neodčinitelným následkům, spočívajícím v úmrtí poškozené H. K.

Soud shledal, že v projednávaném případě jsou naplněny podmínky pro zastavení trestního stíhání dle § 307 odst. 1 tr. řádu.

S ohledem na důkazní obsah spisového materiálu soudce nemá žádné důvody pochybovat o adekvátnosti doznání obžalovaného, jelikož obsah spisového materiálu vede bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 tr. řádu) k závěru o tom, že se obžalovaný dopustil jednání popsaného v obžalobě. Vzhledem k tomu a dále se zřetelem k osobě obžalovaného, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu způsobu života, kdy nebyl dosud soudně trestán a ani postižen pro přestupek, a k okolnostem případu, lze považovat rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání důvodně za dostačující.

Sluší se dodat, že pod aspektem tohoto posouzení soud přihlédl nikoliv nevýznamně k vícečetným specifickým okolnostem daného případu, jakož i k tomu, že pro spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti dle ustanovení § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku již byla (pro důsledky spjaté s újmou na životě poškozené H. K.) pravomocně shledána vinnou ošetřující lékařka MUDr. Z. P. (rozsudkem Městského soudu ze dne 30. 1. 2020 č. j. 90 T 141/2019-298), jež primárně (a především) za tyto následky nese přímou odpovědnost. Nadto samotné trestní stíhání mělo nepochybně dostatečné výchovné účinky na obžalovaného a lze se důvodně domnívat, že v tomto smyslu je naplněn i účel trestního řízení, jímž je účinná ochrana poškozených do budoucna (§ 1 odst. 1 tr. řádu).

Pokud se týče uplatněných nároků poškozených na náhradu nemajetkové újmy a jejich případné náhrady ze strany obžalovaného, ohledně těchto je nutné zohlednit, že v daném konkrétním případě vznikla nemajetková újma (v důsledku ve výroku popsaného jednání obžalovaného) při plnění pracovních úkolů a v přímé souvislosti s ním. Za této situace má odpovědnost za nemajetkovou újmu povahu nároku z pracovně právních vztahů, přičemž nedbalostní jednání zaměstnance (obžalovaného) je třeba posuzovat dle příslušných ustanovení zákoníku práce.

Obžalovaný nemajetkovou újmu způsobil při výkonu svého zaměstnání při plnění pracovních úkolů, sám tedy za ni vůči třetím osobám, tj. vůči poškozeným nenese odpovědnost, neboť tyto osoby mohou své nároky účinně uplatňovat *pouze* vůči zaměstnavateli, který zaměstnance k výkonu určité práce, při níž došlo k újmě, použil. Tímto zaměstnavatelem je Psychiatrická nemocnice Brno.

Tato povinnost zaměstnavatele je odvozována z ustanovení § 2914 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dle něhož (mimo jiné) kdo při své činnosti použije zaměstnance, nahradí škodu (ve spojení s ustanovením § 2894 odst. 2 občanského zákoníku nemajetkovou újmu) jím způsobenou stejně, jako by ji způsobil sám. Zákoník práce totiž omezuje povinnost zaměstnance hradit újmu, kterou způsobil zaměstnavateli zaviněním z nedbalosti (§ 257 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce), a proto způsobil-li zaměstnanec újmu sice někomu jinému, ale jako zaměstnanec zaměstnavatele, tak právě zaměstnavatel je povinen k její náhradě podle § 2914 občanského zákoníku, čímž mu de facto vzniká újma, kterou může (a současně nemusí) vymáhat po zaměstnanci v rámci regresního nároku, ale opět pouze do zákonného limitu. Z hlediska uplatněných nároků na náhradu nemajetkové újmy tak *obžalovaný přímo odpovídá pouze svému zaměstnavateli*, tj. Psychiatrické nemocnici Brno, nikoli však poškozeným.

Potud, pod aspektem zohlednění jeho smyslu a účelu, má soud za splněnou i podmínku obsaženou v ustanovení § 307 odst. 1 písm. b) tr. řádu. Poškozeným zákonná úprava otevírá prostor pro uplatnění náhrady nemajetkové újmy vůči Psychiatrické nemocnici Brno coby zaměstnavateli poškozeného, protože jimi uplatňované nároky na náhradu nemajetkové újmy nejsou tímto rozhodnutím (v mezích důsledků plynoucích ze shora citovaných zákonných

ustanovení) jakkoli dotčeny.

Pro uvedené bylo podle § 307 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto, jak ve výroku usnesení obsaženo, přičemž byla obžalovanému podle § 307 odst. 3 tr. řádu stanovena zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání (na horní hranici zákonné výměry) v trvání 24 měsíců.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat stížnost do tří dnů ode dne oznámení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Městského soudu v Brně.

Brno 6. března 2020

JUDr. Libor Hanuš, Ph.D., v.r.
samosoudce